

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 11C/26/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617206287
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Robert Droppa
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2019:5617206287.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš, samosudcom Mgr. Robertom Droppom, v právnej veci žalobcu obec Svätý Kríž, so sídlom Svätý Kríž 152, IČO: 00 315 508, zastúpeného JUDr. Romanom Škerlíkom, advokátom so sídlom Letná 61, Spišská Nová Ves, proti žalovanému Q. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom O. I. XX, zastúpenému JANČI & Partners s. r. o., so sídlom Belopotockého 720/2, Liptovský Mikuláš, IČO: 47 258 748, v konaní o náhradu škody spôsobenú trestným činom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 19 577,61 eura spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 29. 10. 2015 do zaplatenia, všetko do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V zostávajúcej časti uplatneného úroku z omeškania súd žalobu z a m i e t a .

III. Súd p r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu 04. 09. 2017 sa žalobca voči žalovanému domáhal náhrady škody vo výške 19 577,61 eura spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 19 577,61 eura od 14. 01. 2010 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 27. 06. 2016, sp. zn. 3T/10/2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 01. 06. 2017, sp. zn. 3To/117/2016, bol žalovaný uznaný za vinného na tom skutkovom základe, že najprv ako spoluvlastník a zároveň jediný konateľ subdodávateľskej spoločnosti MKM REMONT, s. r. o., so sídlom Svätý Kríž 43, IČO: 31 633 099, uskutočňujúcej pre spoločnosť AGS spol. s r. o., so sídlom Priemyselná 14, Prievidza, IČO: 31 618 375, výstavbu tridsiatich bytových jednotiek, po neúspešnej snahe o ich predaj, v rámci výkonu protiprávnej kumulácie postavenia súkromného podnikateľa a výkonu mandátu starostu obce, ako starosta obce Svätý Kríž zabezpečil prevod bytových jednotiek a nimi zastavaného pozemku do vlastníctva obce za kúpnu cenu 1 579 769,90 eura s DPH, pričom časť prostriedkov obce Svätý Kríž získal poskytnutím nenávratnej dotácie od Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, prostredníctvom Štátneho fondu rozvoja bývania s tým, že v zmysle Kúpnej zmluvy podpísanej medzi obchodnou spoločnosťou AGS spol. s r. o., ako predávajúcim a obcou ako kupujúcim dňa 13. 01. 2010, mali byť bytové jednotky pri ich kúpe vybavené kuchynskými linkami s elektrickými sporákmi v hodnote podľa krycích listov rozpočtu vo výške 26 100,- eur bez DPH, čo sa nezakladalo na pravde, čím obci Svätý Kríž spôsobil po odpočte poskytnutej štátnej dotácie vo výške 6 522,39 eura, škodu vo výške 19 577,61 eura, teda plnenie získané z rozpočtu štátneho fondu použil v rozsahu väčšom na iný ako určený účel a spôsobil tým väčšiu škodu, čím spáchal pokračovací zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2, 4 písm. a) Trestného zákona. Žalobca si ako poškodený uplatnil v trestnom konaní náhradu škody spôsobenej trestným činom vo výške 19 577,61 eura, pričom bol so svojím nárokom odkázaný na občianske súdne konanie. Skutkový základ nároku žalobcu je nepochybný a vyplýva priamo z trestného rozsudku. Rovnako tak aj výška žalobcom požadovaného

plnenia tvorí súčasť popisu skutku uvedeného v trestnom rozsudku. Žalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v obžalobe, a keďže suma 19 577,61 eura tvorí súčasť popisu v skutku, vzťahuje sa takéto uznanie žalovaného ako na základ nároku aj na jeho výšku. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby súd vyhovel žalobe v plnom rozsahu.

2. Žaloba je podľa žalovaného nedôvodná, lebo nie je preukázaná dôvodnosť uplatneného nároku. Síce sa žalobca v plnom rozsahu odvoláva na trestné konanie, avšak uplatnený nárok nijakým spôsobom nešpecifikoval. Zo žaloby nie je zrejmé, z akého právneho titulu si nárok uplatňuje a za akých skutočností odvodzuje výšku uplatneného nároku. Zo skutkových tvrdení žalobcu nevyplýva, o akú dotáciu malo ísť, kto a za akým účelom ju poskytol, na základe akej právnej skutočnosti malo dôjsť o dopočítaniu štátnej dotácie a aké skutočnosti predchádzali odpočtu štátnej dotácie. Zároveň žalobca nepreukázal splnenie jednotlivých podmienok vzniku nároku na zodpovednosti za škodu tak, ako to upravuje ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka. Žalovaný zároveň vzniesol námietku premlčania, keď poukázal na to, že škoda mala žalobcovi vzniknúť dňa 13. 01. 2010, pričom žalobca si škodu riadne a včas neuplatnil. Žalobca si nárok na náhradu škody uplatnil až niekedy v roku 2015 v trestnom konaní, a teda má žalovaný za to, že právo na náhradu škody sa v plnom rozsahu premlčalo. Táto skutočnosť vyplýva jednak z trestného oznámenia žalobcu zo dňa 17. 02. 2012, kde si žalobca žiadnu škodu neuplatnil, ako aj zo zápisnice o konaní o dohode o vine a treste zo dňa 28. 04. 2015 a zo samotnej dohody o vine a treste zo dňa 28. 04. 2015, kde prokurátor odkázal žalobcu ako poškodeného z nároku na náhradu škody na civilné konanie s odôvodnením, že žalobca ako poškodený si v priebehu trestného konania riadne neuplatnil škodu. Až následne po neschválení dohody o vine a treste so žalovaným ako obvineným došlo k uplatneniu škody v trestnom konaní. Žalovaný poukázal na to, že riadnym uplatnením nároku na náhradu škody v adhéznom konaní, ktoré by malo za následok v spočívaniu premlčacej doby, nie je samotné podanie trestného oznámenia, ak neobsahuje požiadavku, aby konkrétnej osobe bola uložená povinnosť o náhradu škody v určitej výške.

3. Žalobca v replike uviedol, že si uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom, ktorého sa dopustil žalovaný voči žalobcovi. V žalobe opísaný skutkový stav sa zhoduje so skutkovým stavom zisteným v trestnom konaní. Je preto neopodstatnené tvrdenie žalovaného, že by tento nárok žalobcu bol nedostatočne špecifikovaný a skutkovo nezdôvodnený. Žalobca zároveň poukázal na to, že podľa § 193 Civilného sporového poriadku je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal. Porušenie právnej povinnosti bolo preukázané v trestnom konaní, kedy bol žalovaný za svoje konanie právoplatne odsúdený. V prípade žalovaného je potrebné uviesť, že tento konal v protiprávnom kumulatívnom postavení súkromného podnikateľa a výkonu mandátu starostu obce Svätý Kríž a v takomto postavení zabezpečil prevod bytových jednotiek a zastaveného pozemku do vlastníctva obce Svätý Kríž, pričom s ohľadom na takúto kumulatívnu postavenia musel vedieť o tom, že bytové jednotky nie sú vybavené kuchynskými linkami a elektrickými sporákmi. Zo strany žalovaného došlo jednoznačne k porušeniu právnych povinností, a to v natoľko intenzívnej miere, že konaním žalovaného došlo k spáchaniu trestného činu. Samotná škoda, ktorá vznikla žalobcovi vyplýva z dokladov, ktoré sa nachádzajú v trestnom spise a ktoré navrhol žalobca pripojiť. Nakoniec skutočnosť, že došlo k vzniku škody na majetku žalobcu konštatoval aj trestný súd. Rovnako tak z trestného rozsudku je zrejmé aj zavinenie žalovaného, a to vo forme úmyslu. Možno preto uzavrieť, že sú splnené všetky predpoklady na priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom žalovaného. K námietke premlčania žalobca uviedol, že k premlčaniu jeho práva nedošlo. Žalobca si včas uplatnil svoj nárok v trestnom konaní a ani žalovaný v trestnom konaní nenamietal premlčanie práva žalobcu. Aj napriek tomu, že žalobca nepovažuje právo za premlčané aj v prípade, ak by došlo k premlčaniu práva žalobcu, bolo by potrebné námietku premlčania zo strany žalovaného považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi a na túto námietku neprihliadať. Žalobca hneď potom, čo zistil skutočnosti svedčiacie o podozrení zo spáchania trestnej činnosti žalovaným, podal trestné oznámenie a konal proti žalovanému. Žalovaný teda vedel o tom, že žalobca si voči nemu uplatňuje nárok a žalobca v žiadnom prípade nebol vo veci nečinný. Aj vzhľadom na charakter konania žalovaného, za ktorý bol právoplatne odsúdený by bola námietka premlčania len prostriedkom umožňujúcim poškodiť žalobcu.

4. Žalovaný v duplike okrem iného uviedol, že námietku premlčania nemožno v žiadnom prípade považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Je všeobecnou zásadou civilného práva, že právo patrí bdelym. Pri uplatnení námietky premlčania je irelevantné, za akých okolností k premlčaniu došlo. Žalobca bol počas celého trestného konania zastúpený právnym zástupcom, aj napriek tomu, jeho nárok nebol uplatnený riadne a včas. Neexistuje potom dôvod, prečo by takýto nesprávny postup

žalobcu mal byť na ujmu žalovaného. Opakovane zdôraznil, že žalobca si nárok na náhradu škody riadne uplatnil až niekedy v roku 2015 v trestnom konaní a teda má žalovaný za to, že právo na náhradu škody sa v plnom rozsahu premlčalo.

5. Súd vo veci rozhodol prvý krát rozsudkom zo dňa 11. 01. 2018, sp. zn. 11C/26/2017 tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 27. 09. 2018, sp. zn. 11Co/171/2018 tak, že rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd skonštatoval, že žalobca dostatočne, jasne a určito popísal skutkový stav, ktorý umožňoval súdu prvej inštancie o žalobe konať a rozhodnúť. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania sa krajský súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovi začala plynúť subjektívna premlčacia lehota od 16. 06. 2014, kedy žalobca musel mať vedomosť o vznesení obvinenia aj pre daný skutok, pretože si prostredníctvom starostu obce uplatnil do spisu nárok na náhradu škody. V predmetnej veci je však pre rozhodnutie podstatné posúdenie, či podaním trestného oznámenia, resp. ďalšími procesnými úkonmi žalobcu došlo k prerušeniu plynutia dvojročnej subjektívne premlčacej doby na uplatnenie práva. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca ako poškodený si dňa 16. 06. 2014 riadne uplatnil nárok na náhradu škody riadne a v nadväznosti na to, mu prestala do právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku plynúť premlčacia lehota, nedospel k správne právnemu záveru, navyše tento je predčasný, lebo sa nedôsledne oboznámil s trestným spisom. Odvolací súd poukázal na podanie žalobcu zo dňa 10. 07. 2015, s ktorým sa súd oboznámi a opätovne posúdi plynutie subjektívnej premlčacej lehoty. Krajský súd v Žiline zároveň vytkol súdu prvej inštancie aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia o priznaných úrokoch z omeškania, keďže súd v rozsudku neuviedol žiadne dôvody, resp. úvahy, na základe ktorých uložil žalovanému povinnosť zaplatiť príslušenstvo pohľadávky od 14. 01. 2011 do zaplatenia.

6. Podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

7. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že z dohody o vine a treste zo dňa 28. 04. 2015 vyplýva, že žalovaný minimálne v ten deň musel vedieť, že si žalobca voči nemu uplatňuje nárok na náhradu škody, keďže súčasťou dohody bolo aj odkázanie s uplatneným nárokom na náhradu škody na civilné konanie. Čiže už v tom čase musel mať žalobca uplatnený nárok v trestnom konaní. Pre úplnosť však právny zástupca navrhol oboznámiť sa s podaním žalobcu v trestnom konaní zo dňa 10. 07. 2015, tak ako to vyplynulo aj zo záverov odvolacieho súdu. V nadväznosti na námietku žalovaného právny zástupca uviedol, že si na súde uplatnil celkovo tri žaloby, pričom odvolací súd v konaniach vedených pod sp. zn. 6Co/136/2018 a 11Co/168/2018 posudzoval aj otázku viazanosti, keď konštatoval, že pokiaľ je škoda pojmovým znakom trestného činu, je súd čo do takto určenej škody viazaný aj v civilnom konaní.

8. Právny zástupca žalovaného poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dňa 17. 05. 2012, sp. zn. 1 Obdo/41/2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že občianskoprávny súd nie je viazaný výškou škody, aj keď bola vo výroku trestného rozsudku presne vyčíslená. Vyplýva to z toho, že v trestnom konaní sa výška škody spravidla nezisťuje presne. Pokiaľ ide o otázku premlčania, názor súdov je v absolútnom rozpore s obsahom spisu. Starosta obce, pán R. sa dozvedel o tom, že mala vzniknúť škoda, už v roku 2012, čo potvrdil vo svojej výpovedi v trestnom konaní. Právny zástupca zároveň poukázal na to, že kontrolné zistenia Štátneho fondu rozvoja bývania boli prerokované na obecnom zastupiteľstve dňa 29. 10. 2012, čiže premlčacia lehota začala plynúť od tohto dňa.

9. Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 27. 06. 2016, sp. zn. 3T/10/2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 01. 06. 2017, sp. zn. 3To/117/2016 bol žalovaný okrem iného uznaný za vinného, že najprv ako spoluvlastník a zároveň jediný konateľ subdodávateľskej spoločnosti MKM REMONT, s. r. o., uskutočňujúcej pre spoločnosť AGS spol. s r. o., výstavbu tridsiatich bytových jednotiek, po neúspešnej snahe o ich predaj, v rámci výkonu protiprávnej kumulácie postavenia súkromného podnikateľa a výkonu mandátu starostu obce, ako starosta obce Svätý Kríž zabezpečil prevod bytových jednotiek a nimi zastavaného pozemku do vlastníctva obce za kúpnu cenu 1 579 769,90 eura s DPH, pričom časť prostriedkov obce Svätý Kríž získal poskytnutím nenávratnej dotácie od Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, prostredníctvom Štátneho fondu rozvoja bývania s tým, že v zmysle Kúpnej zmluvy podpísanej medzi obchodnou spoločnosťou AGS spol. s r. o., ako predávajúcim a obcou ako kupujúcim dňa 13. 01. 2010, mali byť bytové jednotky pri

ich kúpe vybavené kuchynskými linkami s elektrickými sporákmi v hodnote podľa krycích listov rozpočtu vo výške 26 100,- eur bez DPH, čo sa nezakladalo na pravde, čím obci Svätý Kríž spôsobil po odpočte poskytnutej štátnej dotácie vo výške 6 522,39 eura škodu vo výške 19 577,61 eura, a za to bol odsúdený za pokračovací zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2, 4 písm. a) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, výkon ktorého bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu vo výmere štyri roky.

10. Predmetným rozsudkom súd podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku žalobcu ako poškodeného odkázal s uplatneným nárokom na náhradu škodu na civilné konanie. Trestný súd nepostupoval týmto spôsobom z dôvodu, že by bola nedostatočne zistená výška škody, ako to naznačoval žalovaný, ale z dôvodu, že v čase rozhodovania o vine a treste žalovaného už prebiehali civilné konania na tunajšom súde pod sp. zn. 10C/347/2012, 8C/130/2015 a 4C/174/2016, v ktorých si žalobca uplatňoval voči žalovanému náhradu škody v súvislosti s trestnou činnosťou žalovaného. Z dôvodu, aby nedošlo k prípadnému duplicitnému rozhodnutiu o náhrade škody, súd poškodeného odkázal s jeho nárokom na civilné konanie.

11. Žalovaný bol právoplatne odsúdený za pokračovací zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2, 4 písm. a) Trestného zákona, v súvislosti s čím vznikla žalobcovi škoda. Znakom skutkovej podstaty spáchaného zločinu je spôsobenie väčšej škody, pričom súd je podľa § 193 C. s. p. viazaný rozsudkom v trestnom konaní aj čo do výšky škody. Viazanosť odsudzujúcim rozsudkom sa totiž týka všetkých skutočností, ktoré viedli k odsúdeniu páchatel'a a je vylúčené, aby súd v civilnom konaní posudzoval, či bola naplnená skutková podstata trestného činu. Len v prípade, ak škoda nie je pojmovým znakom trestného činu, od ktorého sa odvíja uplatnený nárok v civilnom konaní, môže a musí súd vykonať dokazovanie o výške škody, a to aj vtedy, ak bola táto v určitej výške zistená v trestnom konaní. V prejednávanej veci však škoda spôsobená trestným konaní žalovaného je pojmovým znakom pokračovacieho zločinu subvenčného podvodu, ktorého sa dopustil, preto je súd viazaný odsudzujúcim rozsudkom v otázke existencie zavineného protiprávneho konania, vzniku škody a jej následku a príčinnej súvislosti medzi nimi. Len v prípade, ak by si žalobca v tomto konaní uplatnil škodu vyššiu, ako vyplýva z odsudzujúceho rozsudku, by bolo nevyhnutné pre jeho úspech v konaní, aby preukázal výšku uplatneného nároku nad rozsah škody, aký bol ustálený v trestnom konaní. Naviac, žalovaný ako obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 27. 06. 2016 vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v obžalobe, súd následne prijal toto vyhlásenie, ktoré pre potreby ďalšieho konania a rozhodnutia bude považovať za priznanie spáchania skutkov. Pokiaľ sa teda žalovaný priznal k spáchania skutku, od ktorého žalobca odvíja uplatnený nárok, urobil vyhlásenie o celom prejednávanom skutku tak, ako bol uvedený v obžalobe, to znamená, nepoprel spáchanie skutku ani čo do výšky spôsobenej škody. Pre úplnosť súd uvádza, že tieto právne závery sú totožné so závermi Krajského súdu v Žiline v rozhodnutiach v obdobných právnych veciach strán sporu sp. zn. 11Co/168/2018 a sp. zn. 6Co/136/2018, v ktorých sa súd zároveň vysporiadal aj s interpretáciou rozhodnutí vyšších súdov zo strany žalovaného.

12. Po zrušení rozsudku prvej inštancie odvolacím súdom bolo potrebné ustáliť, či došlo k spočívaniu premlčacej doby a ak áno, od akého okamihu. Medzi stranami bola sporná aj otázka začatia plynutia premlčacej lehoty, keď žalovaný tvrdil, že žalobca mal o škode vedomosť už z kontrolných zistení Štátneho fondu rozvoja bývania, ktoré boli prerokované na obecnom zastupiteľstve dňa 29. 10. 2012. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy sa poškodení dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Pokiaľ by žalobca mal vedomosť o výške škody a o protiprávnom konaní žalovaného, ktorým bola táto škoda spôsobená, už z týchto kontrolných zistení, vyšetrovateľ by už dňa 06. 02. 2013 vzniesol žalovanému obvinenie aj za predmetný skutok. Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície zo dňa 06. 02. 2013, ČVS: ORP-346/OEK-LM-2012 bolo žalovanému vznesené obvinenie pre celkovo päť trestných činov, avšak nie na tom skutkovom základe, na podklade ktorého si žalobca uplatňuje náhradu škody. Až uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície zo dňa 07. 03. 2014, ČVS: ORP-346/OEK-LM-2012 došlo k rozšíreniu trestného stíhania aj pre predmetný skutok, ktorý bol kvalifikovaný ako zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, o čom bol žalobca ako poškodený písomne upovedomený dňa 03. 10. 2014, avšak nepochybne o ňom mal vedomosť už 16. 06. 2014, kedy starosta obce pri výsluchu poškodeného uplatnil náhradu škody aj v súvislosti s týmto skutkom. Pre úplnosť súd poukazuje na to, že ako prvá bola v pozícii poškodeného vypočutá splnomocnená hlavná kontrolórka dňa 22. 03. 2013, ktorá taktiež za žalobcu uplatnila náhradu

škody spôsobenú trestným činom, avšak neuplatnila si náhradu prejednávanej škody a ani tak urobiť nemohla, nakoľko žalovanému bolo rozšírené obvinenie o predmetný skutok až následne dňa 07. 03. 2014. Žalobca teda nemohol mať vedomosť o prejednávanej škode a o tom, kto ju spôsobil skôr ako dňa 16. 06. 2014, od ktorého okamihu súd uzavrel začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby. Rovnaký právny názor na túto otázku zaujal aj odvolací súd v zrušujúcom uznesení.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu si však žalobca v postavení poškodeného v trestnom konaní neuplatnil náhradu škody dňa 16. 06. 2014 riadne, keď starosta obce pri výsluchu poškodeného uviedol, že výšku škody spresní vyšetrovateľovi písomne. Z pripojeného trestného spisu súd zistil, že podaním zo dňa 10. 07. 2015, ktoré bolo doručené vyšetrovateľovi 15. 07. 2015, si žalobca ako poškodený uplatnil náhradu škody v celkovej výške 155 107,78 eura, súčasťou ktorej je aj náhrada škody za vo výške 19 577,61 eura. Týmto okamihom žalobca pri uplatňovaní si náhrady škody riadne pokračoval, zotrval na svojom nároku, preto súd konštatuje, že v období od 15. 07. 2015 do 27. 06. 2017, to znamená do právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, premlčacia doba spočívala. Do začiatku spočívania premlčacej doby uplynul od začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby 1 rok a 29 dní. Žaloba bola podaná dňa 04. 09. 2017, čiže necelé tri mesiace po skončení spočívania premlčacej doby, a preto bola podaná včas.

14. Žalobca tvrdil, že žalovaný mal preukázateľne vedomosť o tom, že žalobca si uplatnil náhradu škody vo výške 19 577,61 eura, už dňa 28. 04. 2015, kedy bola spísaná dohoda o vine a treste. V tomto čase teda podľa žalobcu už musel mať riadne uplatnený nárok v trestnom konaní. S poukazom na právny názor odvolacieho súdu súd konštatuje, že samotná dohoda o vine a treste a v nej uvedený skutok, súčasťou ktorého je údaj o výške škody, ešte nepreukazuje, že žalobca ako poškodený riadne pokračoval pri uplatňovaní si svojho nároku. Pri spisovaní dohody o vine a treste sa vychádzalo z uznesení o vznesení obvinenia a z vykonaného dokazovania v prípravnom konaní, pričom z pripojeného trestného spisu vyplýva, že žalobca prvýkrát od 16. 06. 2014 špecifikoval uplatnenú náhradu škody až podaním zo dňa 10. 07. 2015.

15. Na základe vykonaného dokazovania súd žalobe vyhovel, nakoľko bola dokázaná jej dôvodnosť. Vo výrokovej časti odsudzujúceho rozsudku je jasne, určito a zrozumiteľne popísané konanie žalovaného, výroková veta obsahuje konkrétnu výšku škody v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného, čiže pre toto civilné sporové konanie je záväzne rozhodnuté aký skutok sa stal, kto ho spáchal, aká škoda a v akej výške v majetkovej sfére žalobcu bola týmto skutkom spôsobená. Žalovaný síce namietal výšku škody, avšak nenavrhol v tomto smere žiadne dôkazy, netvrdil ani nepreukázal, že by škoda nevznikla v uplatnenej výške a preto aj s poukazom na tú skutočnosť, že žalovaný sa na hlavnom pojednávaní priznal k spáchaniu skutku, súd túto jeho obranu považuje za účelovú. Žalobca si svoj nárok uplatnil včas, preto súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi škodu vo výške 19 577,61 eura.

16. Popri istine súd priznal žalobcovi aj zákonné 9 % ročné úroky z omeškania od 29. 10. 2015 do zaplatenia. Prvýkrát sa žalovaný mohol dozvedieť o nároku žalobcu na náhradu škody z uznesenia vyšetrovateľa o rozšírení obvinenia zo dňa 07. 03. 2014, ktoré si žalovaný prevzal 26. 04. 2014. Výšku škody však žalobca v trestnom konaní špecifikoval a riadne uplatnil až podaním zo dňa 10. 07. 2015, o čom sa žalovaný mohol preukázateľne dozvedieť až pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 28. 10. 2015. To znamená, že sa do omeškania dostal dňa 29. 10. 2015, pričom ku tomuto dňu predstavovali zákonné úroky z omeškania 9 %. V zostávajúcej časti uplatneného úroku z omeškania súd žalobu zamietol.

17. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by úspešný žalobca nemal mať nárok na náhradu trov konania, súd v danej veci nevzhladol. Aj keď je žalovaný osobou vyššieho veku, skutočnosť, že uplatnený nárok vznikol v súvislosti s jeho úmyselnou trestnou činnosťou, spravodlivo vylučuje aplikáciu ustanovenia § 257 C. s. p.. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodne o výške náhrady trov konania súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Podľa § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

19. V súlade s citovaným ustanovením súd vzhľadom na výšku priznanej istiny určil dlhšiu lehotu na plnenie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná osoba dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená osoba môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.